

Radosna MISIJSKI LIST vijest

Kako se dječak Didi
sprema za susret s Isusom?

Božić u Africi

"Bit ćete mi svjedoci"

Apostolat molitve

Da se pomoću dijaloga i bratske ljubavi, milošću Duha Svetoga, nadvladaju podjele među kršćanima.

Sadržaj

Uvodnik U središtu Iz života naših misionara

Intervju Apostolat molitve Vijesti iz Crkve u Hrvata

Iz dnevnika jednog misionara Misijski velikani

Assalam Aleikum	3
Župna zajednica – “ribarska mreža”	4
“Bit ćete mi svjedoci”	6
Radosti Božića u Africi	8
Kako se dječak Didi sprema za susret s Isusom?	9
U 15 godina na Islandu prvi put govorim islandski s biskupom	10
Zadovoljni i u neimaštini	12
Misijska nakana za siječanj	14
Korisni poticaji i nova saznanja o misijama	15
Misijska animacija u Osnovnoj školi Ivane Brlić-Mažuranić	15
Misijska izložba u Gromiljaku	16
Obilježavanje Svetog Djetinjstva	17
Duh Božića u školi	17
Misijske aktivnosti na Hrvatskome katoličkom sveučilištu	17
15. obljetnica “Malih misionara”	18
Misijska izložba	18
Kod starije kršćana opet žalost	19
Sveti Petar Chanel	21

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavni urednik: vlč. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** don Ivan Štironja
Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: Grafika Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
 Tel. 01/56 35 055, Fax 01/46 69 254
 E-mail: missio.croatia@misije.hr
 web: www.misije.hr

Kunski žiro račun:
 IBAN: HR6323600001101542876
 Model: HR99
 u polje “Opis plaćanja” navesti svrhu uplate

Devizni račun:
 Zagrebačka banka d.d., Zagreb
 IBAN HR6323600001101542876
 SWIFT CODE: ZABAH2X
 Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
 Tel./fax: 00387/33/667-889
 E-mail: missio.bih@bih.net.ba
 web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
 UniCredit Bank d.d.
 Račun primatelja: 3383202200897320
 Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
 UniCredit Bank d.d.
 IBAN: BA393383204893626147
 SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
 Navesti svrhu uplate

Assalam Aleikum

Ovo je jedna istinita priča o misionarkama. Događa se u gradu Abéché, na istoku Čada, u "Dječjem selu Bakan Assalam", (u prijevodu mjesto mira), za Božić 1979. Sve počinje u dvorištu, u sjeni velikih eukaliptusa vretenastih krošnji, u kojem se igraju djeca. Odjednom, sva preplašena, djeca dotrče do s. Margarete, vičući: "Došli su vojnici! Došli su vojnici!" No, idimo redom.

Piše vlč. Antun Štefan

Bakan Assalam je ime dječjeg sela u kojem se nalazi 80-tero ostavljene djece, djece siromašnih roditelja, i djece čiji su roditelji umrli ili ubijeni. Bakan Assalam im je jedini dom. Ima tu i beba tek rođenih. Dječje selo osnovala je s. Margareta, koja ga vodi zajedno sa svojim suradnicama i ženama iz naroda. Toga dana jedan im je muškarac u svojim rukama donio bebu zamotanu u domaće platno. Objasnio im je da mu je žena umrla pri porodu i da ne zna kamo s njim, pa ga je donio njima. Svomu sinu dao je ime Jusuf. Maleni ima tek 1700 grama.

S. Margareta ga je uzela u svoje ruke i rekla ocu na arapskom, da njihovo "dječje selo" postoji zato jer vjeruju u Krista i u njegovu ljubav prema svim ljudima, i da će se pobrinuti za malog Jusufa kao da je njezino vlastito dijete.

Prije nekoliko mjeseci u zemlji je započeo rat. Svi su napuštali ognjišta, bježali u logore, ili odlazili u izbjeglištvo. S. Margareta i njezine suradnice nisu imale kamo s djecom te su ostale u selu. Nitko ih nije htio. Ratne strahote bile su nepodnošljive. Bilo je mnogo mrtvih, i samo čudom nitko iz njihovoga malog sela nije stradao. Sve veze s gradom bile su prekinute, dostava namirnica i ostaloga za živjeti više nije funkcionirala. Dalje se doista nije moglo. Zapad je doduše slao kamione hrane, odjeće i opreme za selo, ali to nikad nije stizalo do njih jer su neprijateljski vojnici sve krali i sebi uzimali. Bilo je preteško. No, nada umire posljednja! U selu je ostalo tek šesnaest djevojčica i dječaka siročadi, koji nisu imali kamo.

Prije objeda toga dana s. Margareta pročitala je stihove iz *Psalma* 33,18-19: "Oko je Gospodnje nad onima koji ga se boje, nad onima koji se uzdaju u mi-

lost njegovu: da im od smrti život spasi, da ih hrani u danima gladi." Objasnila je djeci da je Isus dobar i da će se sigurno pobrinuti za njih. Molitvu je ovako završila: "Gospodine, hvala ti što smo i danas imali nešto za pojesti, ali Ti znaš, sutra je Božić, pomoz nam da imamo i malo mesa!" Svi su bili iznenađeni, ali su šutjeli. Objed je završio i djeca su se otišla igrati u dvorište. Kad odjednom dotrče, sva preplašena, vičući: "Došli su vojnici! Došli su vojnici!" Otvaraju se vrata i vojni komandant vikne: "Assalam Aleikum, Aleikum Assalam!" "Što se ovdje događa? Tko ste vi? Tko su ta djeca?" – postavlja pitanja grubim glasom. "Mi smo misionarke i brinemo se za ovu siročad" – odgovori mu s. Margareta mirnim glasom. „Zašto to radite?“ – pita ih on na arapskom. „Zato jer smo mi Službenice Božje i svih ljudi“ – odgovara mu s. Margareta. Zatim su izišli i otišli u grad. Na veliko iznenađenje svoju, te iste večeri oni su se vratili. Ovaj put s velikim kamionom punim robe. Bilo je tu riže, šećera, brašna, ulja, biskvita i drugih živežnih namirnica, pa čak i švicarskog sira. I dok su vojnici to iskrcavali, vojni komandant se približi s. Margareti i pruži joj kuvertu, govoreći: „Ovo je da možete djeci kupiti meso. Ovo su skupili moji vojnici. Sretan vam Božić!“ Okrenuo se, i otišao. S. Margareta, sva potresena, okrenula se djeci i rekla im sa suzama u očima: „Vidite, djeco moja, Isus nikada ne zaboravlja svojih siromaha. On ima veliko srce prema svima!“

Dragi naši čitatelji, dragi prijatelji misija, ovo je još jedna od istinitih božićnih priča o Malom Isusu, ovaj put iz "dječjeg sela" u afričkoj državi Čad. Dogodilo se to daleke 1979. godine.

Župna zajednica – “ribarska mreža”

Piše dr. Milan Šimunović

U Crkvi u Europi već se dvadesetak godina čuju sve otvorenija pitanja o tome je li današnja župna zajednica, koja bi trebala svjedočiti o Božjoj prisutnosti u svijetu, u stanju prihvatiti "misionarsko obraćenje", odnosno novu evangelizaciju? Naime, postoji bojazan da ona na neki način ostane zarobljenicom dviju tendencija, međusobno djelomično suprotnima, ali objema vrlo malo otvorenima misionarstvu. A to znači da ostane usredotočena na samu sebe, u zadovoljstvu "nalaženja zajedno", ili da se pomiri s time da samo "dijeli sakramente", pretpostavljajući da je samo po sebi razumljivo da oni koji ih traže imaju vjeru, dok je ustvari ona često gotovo sasvim odsutna.

1. U susretu s napasti ravnodušnosti i očajanja

Na djelu su epohalne promjene u glavama i strukturama življenja današnjih ljudi. Župna se zajednica mora zamisliti nad činjenicom koju je istaknuo sv. Ivan Pavao II. (u enciklici *Vjera i razum*) da današnji nihilizam dobiva određenu potvrdu u

zastrašujućim zlima kojima je obilježeno naše doba. Racionalistički optimizam koji je opčaran pobjedničkim napredovanjem razuma, što smatra izvorom sreće i slobode, sve manje odolijeva pred dramatičnošću iskustva zala koja se šire, a o čemu nam govore tolike podjele, ratovi, terorizam, stradanja i izbjeglištva. Situacija zaista postaje sve proturječnija, jer dok raste napast očajanja kod većeg dijela ljudi, ne smanjuje se određen pozitivistički mentalitet, koji i dalje stvara iluziju da čovjek kao demijurg zbog znanstvenih i tehničkih pronalazaka može sam iz sebe posve ovladati svojom sudbinom.

U toj situaciji, kako je dobro uočio raniji milanski nadbiskup i kardinal D. Tettamanzi, čini se da je najteža stvar upravo vjerovati u Boga. Naime, dok se s jedne strane osjećamo upućenima Bogu i njegovu misteriju, jer u nama postoji žeđ za Bogom, koja se svakoga dana oblikuje u molitvama koje poluglasno šapćemo, u zazivima ili čak protestima pred patnjom i nepravdom, u isto smo vrijeme u opasnosti da živimo kao da Boga nema. Istina, mnogi katolici ne usuđuju se izričito nijekati njegovu opstojnost, ali se po mnogočemu može zaključiti da njegova eventualna prisutnost ne utječe na

njihov život, jer i nesvjesno nasjedaju krilaticama vladajuće volje za čudnom samostalnošću. Nešto takva pomalo zahvaća i naše redovite vjernike, jer, kako je svojevremeno rekao vrhunski teolog K. Rahner, ateizam nije nešto što je "pokraj nas", već "prolazi kroz nas". Na neki smo način upućeni na Boga, no mučimo se oko promišljanja i izricanja Božje stvarnosti. Zbog toga radije šutimo o njoj, sve do nesvjesna uklanjanja Boga na margine svoga života, ako ga upravo već i ne isključujemo.

Ipak, priznali to neki ili ne, u isto vrijeme raste i potreba da se nađe Boga, "izgubljena" ili "ubijena" (kako su ga proglasili neki psiholozi i filozofi: Freud, Nietzsche, Sartre i dr.) od suvremenog čovječanstva, a na tragu psalmista: "tvoje lice tražim Gospodine" (Ps 27, 8). Raduje činjenica da u čovječanstvu u kojem se nastanila Riječ (usp. Iv 1, 14), što smo slavili i prošlog Božića, nemalen broj mladih ljudi sve više nalazi model svoje čovječnosti u otkrivanju lika Kristova.

Postaje sve jasnijim, zahvaljujući velikim dijelom i papi Franji, da kršćanstvo uostalom nije samo nauk, premda ima nauk, nije samo neki moral, premda ima i moral, niti je tradicionalno shvaćena religija, premda u sebi ima sve crte istinske

religioznosti. Drugim riječima, kršćanstvo nije u prvome redu nešto što treba upoznati i prakticirati, već netko koga se ljubi i od koga se živi, netko – Bog koji je postao čovjekom – koji ulazi u čovjekovo srce i preobražava potpuno njegov život. Zato je prevažan *sudbonosni i odlučujući susret s Isusom iz Nazareta*, koji je došao da nas potraži i nađe, da nas zavoli i spasi.

2. Župa – spremnija na "bacanje mreža"

Liturgijski gledano, poslijebožićno vrijeme je početak prisjećanja na Isusovo javno djelovanje, u kojem na prvom mjesto dolazi poziv i izbor učenika (apostola), čime počinje "lov na ljude", ali s Božjom mrežom praštanja i milosrdne ljubavi, što ove godine posebno ističemo.

Župna zajednica postoji upravo za to da evangelizira, naviješta, a ne samo da obavlja obrede i "odrađuje" neke religiozne čine. Ona je, u dijaspori kršćanstva, pozvana i poslana širiti radosnu vijest, istu onu koju je sam Isus naviještao. I on danas očekuje da ona bude mreža u koju će se "uloviti" i oni drugi, koje Bog jednako voli.

Ako vodimo računa o činjenici da smo svi apostoli (misionari), ne samo biskupi i svećenici, kao prvi suradnici, već i svi ostali vjernici, i to već snagom krštenja. Djeluje iznenađujućim činjenica da Isus nije izabrao za apostole seljake (pastire), već ribare. Zašto? Jedan od odgovora mogao bi se sastojati u tome što su seljaci (i pastiri) navikli uvijek stajati na čvrstom (na zemlji) i ići putem kojim su išli njihovi predci, raditi uglavnom kako se "uvijek radilo". Ribar, naprotiv, ima posla s nečim pokretnim i nestabilnim, gdje nema već obilježenih staza. On mora ribe tražiti tamo gdje one jesu i zato je svakoga dana u potrazi za novim putem. Jer može se lako dogoditi da put od jučer ne vodi ribama danas.

Ta činjenica mogla bi biti misionarski "scenarij" za današnje društvo, koje je, uz ostalo, veoma

razvodnjeno i nestabilno. Ako ribar mora ići za ribama, nastojati da uđe u njihov način postojanja, odnosno životnoga stila, to znači da mora biti sposoban za inicijativu i hrabrost da krene u pustolovinu, odnosno putovima kojima još nije išao, sve uz rizik da negdje naleti na greben, da doživi brodolom.

To je ono što iskustvo ribara poručuje misionaru, a to znači svećeniku, vjeroučitelju, kateheti, roditelju, svakomu odgajatelju i svima kršćanima: da budu sposobni za *empatiju, kreativnost i inovacije*, da bi se naučili "dekodirati" govor i razumjeti potrebe današnjega čovjeka. A to znači da nije dosta samo dobra volja.

Zato se mnogo današnjih "ribara", evangelizatora, "plete kotac kao otac" u nepomičnim strukturama i nije se kadra pomaknuti, već i dalje radi kako se uvijek radilo. A to i papa Franjo ističe kao jedan od ključnih problema. Bilo nam to ugodno ili ne, valja reći: ili će kršćani i kršćanske zajednice biti više misionarske, ili se ne će dogoditi nova evangelizacija!

3. Promišljanje u sinodskom duhu

Papa Franjo, po završetku Biskupske sinode o obitelji u Rimu, misli da odsada naša evangelizacija mora imati *sinodsku obilježja*. Ako sinoda znači "hoditi zajedno", okupljanjem i zajedničkim promišljanjem, u različitosti ili čak suprotnosti stavova o načinima misija, onda se to treba dogoditi i u župi.

Krajnje je vrijeme za drugačiji angažman svih mislećih ljudi. Jer mogu li župljani stati skrštenih ruku ili se, s druge strane, grupirati u nekim zatvorenim i gotovo isključivim duhovnim pokretima, dok su isto vrijeme na Starom Kontinentu te u dalekim zemljama Afrike, Azije i Latinske Amerike u pokretu razni otvoreni ili anonimni igrači, koji "love ljude" u svoje sektaške mreže ili kršćane jednostavno istrjebljuju?

Još je u povodu Svjetskog dana mladih, na Cvjetnicu 1985., papa

Djeluje iznenađujućim činjenica da Isus nije izabrao za apostole seljake (pastire), već ribare. Zašto? Jedan od odgovora mogao bi se sastojati u tome što su seljaci (i pastiri) navikli uvijek stajati na čvrstom (na zemlji) i ići putem kojim su išli njihovi predci, raditi uglavnom kako se "uvijek radilo". Ribar, naprotiv, ima posla s nečim pokretnim i nestabilnim, gdje nema već obilježenih staza. On mora ribe tražiti tamo gdje one jesu i zato je svakoga dana u potrazi za novim putem. Jer može se lako dogoditi da put od jučer ne vodi ribama danas.

sv. Ivan Pavao II. pisao mladima, a što se na određen način odnosi na sve nas: "Predragi mladi, u ovom trenutku mislim na razne skupine, zajednice i pokrete u kojima i vi sudjelujete. Nemojte to zaboraviti. Autentičnost tih udruga je vrlo jasno mjerilo kojim se valja mjeriti: skupina, zajednica, pokret kojima pripadate je autentična u onoj mjeri u kojoj vam pomaže da sudjelujete u spasonosnom poslanju Crkve, ostvarujući tako svoj kršćanski poziv na raznim područjima u koja vas je Providnost postavila da djelujete."

A područje našeg djelovanja jest u prvom redu naša kršćanska župna zajednica, koju se ne može napuštati ni iz kakva razloga. Nju treba oživjeti, pomoći joj da shvati da nema ničega ljepšega od dopuštanja da ju evanđelje iznenadi. A to će se dogoditi ako bude dublje upoznavała Krista i suobličavala se s njime, da bi se moglo i drugima priopćavati prijateljstvo s njime. Zato ili stagnacija ili misije! Odgovornost je na svima, ali u prvom redu na "pastirima", "ribarima ljudi".

“Bit ćete mi svjedoci”

Naš nadbiskup Cyprian Kizito Lwanga ponosno je istaknuo dolazak pape Franje u Ugandu, “prije nego je posjetio svoju zemlju Argentinu”. Još je rekao da trebamo biti ponosni da je Uganda jedina zemlja u Africi koju će treći papa posjetiti.

Papa Benedikt XV. je 6. lipnja 1920. beatificirao Ugandske mučenike. Blaženi papa Pavao VI. je 18. listopada 1960., na Misijsku nedjelju, u Rimu kanonizirao 22 ugandska mučenika. Samo pet godina kasnije, točnije 31. srpnja 1969., papa Pavao VI. je odlučio hodočastiti na Namugongo, gdje je većina ugandskih mučenika ubijena.

Nadbiskup Lwanga rado spominje da je drugi papa, sv. Ivan Pavao II. bio u Ugandi 7. veljače 1993. i slavio svetu misu na Namugongu, u svetištu Ugandskih mučenika, i da je misa trajala četiri sata.

Ovo je jubilara godina, 50 godina nakon kanonizacije Ugandskih mučenika. Zahvalni Bogu za dar još jednog velikog hodočasnika, hodočasnika pape Franje u Ugandu – domovinu Ugandskih mučenika.

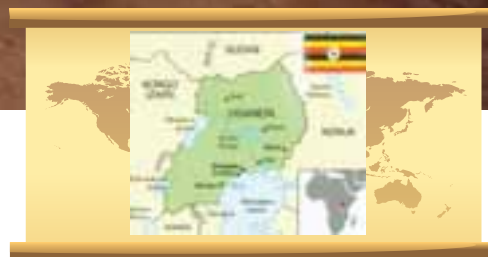
UGANDA
– s. Vedrana Ljubić

U svetištu Ugandskih mučenika

Kad smo čuli da će Sveti Otac pohoditi Ugandu, počele su priprave u okviru Crkve – duhovna priprava – i svaka druga priprava da bi se naš veliki hodočasnik osjećao doma. Svetište je postalo premaleno za mnoštvo koje se svake godine 3. lipnja “slijeva” na Namugongo, na proslavu svetih Ugandskih mučenika. Postavilo se pitanje kako dočekati papu Franju u tom malom prostoru. Crkva je odmah uz pomoć države prionula gradnji. Pristupilo se proširenju svetišta, kako katoličkoga, tako i protestantskog svetišta.

Protestanti su jednako nastojali obnoviti i prirediti svoje svetište (koje se nalazi samo dva kilometra daleko od katoličkoga) za svečani dolazak Svetoga Oca i u njihovo svetište.

Svi smo čekali Papu: protestanti, muslimani i sve druge religije, političari – ma svi. Od Pape se samo očekivao blagoslov.

Sveti Otac je stigao u Ugandu 17. studenoga 2015. u popodnevним satima. Nakon svečanog dočeka na uzletištu, u predsjedničkoj rezidenciji dočekao ga je predsjednik Museveni. Zatim je Sveti Otac – izabравši mali auto – pošao prema svetištu Munyonyo, gdje su Ugandski mučenici osuđeni na smrt i gdje su trojica njih ubijeni. Ondje je bio susret s katehistima i učiteljima i svim ostalim hodočasnici. Sveti Otac je govorio da katehisti i učitelji imaju veliku odgovornost u Crkvi i društvu. Zahvalio im je na nesebičnu radu. Narod je čekao cijeli dan uz molitvu, pjesmu i izvođenje raznih plesova.

Hodočasničko mnoštvo na Namugongu

Mi sestre zajedno smo s mnoštvom čekale dva-tri sata na putu prema Munyonyu. Uganda je na ekvatoru, ovdje je već u 19 sati mrak. Bojali smo se hoćemo li uopće u mraku

vidjeti Papu. Očekivali smo otvoreni auto, da će Papa stajati i da će nas "vidjeti", mahati nam i blagosloviti nas. Pripremili se mi isto tako odgovoriti. Nažalost, provezli su Svetog Oca u takvoj brzini da je jedva tko mogao u onom mraku uopće primijetiti auto i Papu u autu. Oni koji su ga vidjeli – u malom autu – klicali su od sreće, dok smo mi drugi ostali pomalo razočarani što ga nismo vidjeli, ali smo zato prošetali cestom kojom je Papa prošao i zadovoljni pošli svojim kućama.

Oni koji su išli na Namugongo, zbog sigurnosne kontrole koja je dugo trajala, morali su poraniti da bi na vrijeme ušli u svetište. Vozila sam naše mlade sestre u dva sata poslije ponoći, da bismo izbjegle gužvu. Kad smo došle na Namugongo, 15 km daleko od naše kuće, našli smo brojne autobuse i vozila s hodočasnici. Govori se da je bilo samo na Namugongu milijun i pol do dva milijuna hodočasnika.

Moto pastoralnog pohoda pape Franje je "Bit ćete mi svjedoci", po uzoru na Mučenike. Papin posjet je ohrabrenje za sve nas, Božji je to dar, dar naše Crkve. Gesta je to glasnika mira, Božjeg glasnika; netko reče da je Papa utjelovljeni Krist, papa siromaha, nepriviligiranih, papa patnika – njihov i naš papa.

Susreti pogleda

Sveti Otac je odsjedao u nuncijaturi, a nuncijatura se nalazi na

putu za Namugongo. U ranim jutarnjim satima Papa je najprije posjetio anglikansko svetište, gdje su ga dočekali brojni anglikanski biskupi, pastori i vjernici u prostoru gdje su uredili spomen na njihovih 24 mučenika.

Anglikanski nadbiskup Stanley Ntagali je rekao: "Pripadamo istomu Bogu, Isusu Kristu, imamo puno toga zajedničkoga; zajedničke Ugandske mučenike." Još je rekao: "Puno je lakše raditi skupa nego sami." Bio je to dostojanstven doček, koji nas ohrabruje. Tamo je Papa posadio drvo kao znak zajedništva dviju Crkava. Nadbiskup Ntagali je rekao: "Hvala papi Franji na dolasku, pridružujem se Katoličkoj Crkvi na izrazu dobrodošlice u biser Ugande i domovinu Ugandskih mučenika."

Nakon polusatnog boravka u anglikanskom svetištu narod je s nestrpljenjem čekao Svetog Oca u katoličkom svetištu, prepunu hodočasnika, gdje je 28. studenoga bilo središnje slavlje i sveta misa. Mnogi su se zavjetovali ići pješice samo da vide nasmiješenog Papu, da ga dotaknu, i da im se susretnu pogledi – nažalost, zbog sigurnosti mnogima je to ostala samo želja.

Susret s hendikepiranima i mladima

Ugandani su veoma počašćeni Papinim posjetom, jer on je poseban. Vjeruje se da će putovi, škole i druge institucije dobiti ime po papi Franji, a djeca rođena ovih dana – ove godine dobit će ime

Francis ili Franciska. Mnoge su dobre odluke stvorene, mnogi su utješeni jer ih Papa voli.

Sveti Otac je još posjetio sestre Samaritanke koje se brinu za osobe s posebnim potrebama, a onda je pošao na susret s mladima u Kololo. Suvišno bi bilo opisivati radost mladih.

Mladima je poručio da imaju nadu, Afrika je kontinent nade i ohrabrenja. Jedan mladić je ispričao kako je bio s ostalim đacima kidnapiran iz škole i odveden u šumu da se bori na strani pobunjenika Jospeha Konija, ali da je nakon nekoliko godina uspio pobjeći, a sada studira. Jedna djevojka je govorila o svojoj situaciji – oboljela od AIDS-a.

Pamćenje, vjernost i molitva

Isti dan, u večernjim satima, Sveti Otac je imao susret u katedrali s biskupima, svećenicima i redovnicima. Papa im je poručio: "Pamćenje, vjernost i molitva. Ne zaboravimo prvu ljubav kad smo odlučili služiti, prisjetimo se žara u stvaranju odluke (Otkrivenje 2, 4). Služenje svećenika i redovnika ide za širenjem kraljevstva Božjega, sve drugo je drugorazredno. Najvažnije je prepoznati svoje zvanje te vjernost, vjernost Bogu, vjernost na putu prema svetosti, vjernost biti dobri misionari, kao i ustrajnost u zvanju. Zatim molitva, bez molitve osoba postane ružna kao suha smokva."

RUANDA
– don Danko Litrić

Radosti Božića u Africi

Kao i svake godine, Božić je za misionara poseban događaj.

Vrijeme došašća je posebno ispunjeno pripremom za blagdan Božića, da bi svaki vjernik srcem prihvatio susret s Isusom. Divno je biti svećenik, kad te toliki ljudi i djeca traže za sakrament pomirenja. Posebno ove godine, koja je godina milosrđa Božjega. Slabu čovjeku – a tko to nije! – kad svećenik uime milosrdnog Oca, uime Isusa Spasitelja može reći: "Grijesi su ti oprošteni. Idi i ne griješi više!" To je velika sreća za svećenika i grješnika!

Uz duhovnu pripremu, tu su i vanjske pripreme. Ove godine posebno smo se trudili pripremiti djecu za apostolat među drugom djecom kao pjevači Betlehemske zvijezde.

Pred Božić, na sam Božić i poslije – stižu mi prekrasna pisma, poruke o poslanim darovima za crkvu Marije Pomoćnice, koju ćemo, nadam se, započeti uskoro graditi. O tome ću vas izvijestiti u sljedećem javljanju. Zasada, samo jedno iskreno **HVALA** svakomu darovatelju!

Svakako, u pripremi gradnje Marijine crkve nismo zaboravili **svoju braću u nevolji**. Mnogi su me ovih dana obradovali vijestima o slanju darova za siromahe, za gladne, za zatvorenike, za bolesne, za djecu siročad – da ne budu gladni na Božić!

To me nosi, kao starog misionara, da činim ono što je Isus činio kad je bio na ovoj zemlji. Uz pomoć naših domaćih časnih sestara "prijateljica siromaha", organizirali smo Božić za siromahe, za starce i bolesnike, za invalide, za zatvorenike... Da ste samo vidjeli radost tih Božjih miljenika! Kako su pjevali, kako su slavili Isusa, kako su plesali – zahvaljivali Bogu i dobročiniteljima. Ostvaruje se proročanstvo za Isusa – a on to i danas čini da "hromi hodaju, slijepi vide, siromasima se navješćuje kraljevstvo Božje".

U njihovo ime ja vam svima zajedno i svakom pojedinačno želim reći toplo **HVALA!** Neka vas Isus, čije rođenje slavimo, blagoslovi da i dalje možete vršiti njegovu divnu zapovijed ljubavi! Svjesni smo, što god učinimo jednomu od njegove najmanje braće – Njemu smo učinili! Ja sam sretan kad mogu pružiti pomoć gladnima, bolesnima, zatvorenima – vi to ne možete vidjeti ni doživjeti, kakva je to sreća. Želim vam prenijeti njihovu radost koju ja doživljavam – zahvaljujući vama znanima i neznanima.

Ovo je meni 34. Božić u Africi – poseban po tomu što nisam krstio ni jedno dijete! Sigurno ćete se začuditi, dragi čitatelji *Radosne vijesti*. Ta

vi se sjećate kad sam vam pisao o radosti krštenja na stotine djece upravo na Božić.

Ove godine, kao i prošle godine, proveo sam Božić u našoj Župnoj filijali Kimihururi, gdje još nemamo crkve. Nadamo se da ćemo sljedeće godine – uz pomoć Marije Pomoćnice i njezinih štovatelja – imati crkvu, ako ne dovršenu, onda barem pod krovom...

Prvi Božić domaćeg svećenika u Ruandi

Bilo je lijepo i svečano s puno djece i ljudi u kapelici i vani – ali ja nisam krstio ni jedno jedino dijete. Uživao sam uz domaćeg svećenika, svog subrata salezijanca. Svećenik Jean Bosco zaređen je za svećenika prije tri godine. Sve vrijeme od redjenja proveo je na dužnosti izvan Ruande – ovo mu je prvi Božić kao svećeniku u Ruandi. Htio sam da on, kao domaći sin, predvodi svetu misu, da vodi sve obrede: primanje palih kršćana koji se vraćaju u Crkvu i krste svoju djecu. Bilo je samo jedno vjenčanje te desetak palih kršćana koji su primljeni u Crkvu i dvanaestero male djece za krštenje.

Na kraju mise uzeo sam riječ i zaželio svima puno božićnih radosti uime cijele salezijanske zajednice te zahvalio Jeanu Boscu na predvođenju

KAMERUN

– s. Josipa Šprajc

Kako se dječak Didi sprema za susret s Isusom?

mise i obreda. Vjernicima sam najavio da sam danas u mirovini – uz mladog svećenika. Njega sam prije 14 godina primio u dom siročadi u Gatengi, nakon što je završio srednju školu – tamo je započeo formaciju za salezijanca svećenika. Začudili su se da smo istih godina u Ruandi! On se rodio 1981., upravo godine kad sam ja došao kao misionar u Ruandu! Posebna mi je radost što su ove godine zaređena tri mlada salezijanca za svećenike, a tri za đakone – svi su bili moji učenicima na početku formacije.

Na drugi dan Božića naši **pjevači Betlehemske zvijezde** krenuli su s pjesmom po našoj četvrti – da prenesu u kuće i na ulicu radosnu vijest: “Rodio nam se Isus Spasitelj svih ljudi!” Molitvom i pjesmom žele svim ljudima mirnu i sretnu novu godinu – s Isusom i Marijom.

Prikupljene darove za siromašnu djecu prinijet će Isusu u štalici na svetkovinu Bogojavljenja - Tri kralja – kad završavamo ovo vrijeme Božića. Ali oni će i dalje nastaviti slaviti Boga, koji nas je pohodio i želi biti uvijek s nama da nas nagradi mirom na zemlji i vječnom srećom u raju.

Mjesec je studeni prošao u znaku umirućih. Umrlo je nekoliko mladih očeva. A od osmero njihove djece neka su još u vrtićkoj dobi. Kad smo pošli na groblje, naša su djeca bila prepuna pitanja. Gdje je tata od Mabre? Mabre je djevojčica koja je bila s njima u skupini četverogodišnjaka. Ona se s obitelji, nakon tatine smrti, trajno preselila na selo. Pitanje koje se postavilo bilo je: gdje je sada tata? Svi smo molili za njegovo ozdravljenje. Sada, kada je tata umro, iskopat će grobnu jamu i u nju staviti tijelo. Jedno je dijete kleknulo i svi su bez riječi učinili isto. Još nikad nismo klekali na grobu, no danas i od danas to redovito čine. No on je u nebu, kod Isusa, kao i brojni drugi koje oni poznaju. Nažalost, neki od njih tako su pokopali svoju malu braću ili sestre – smrtnost novorođenčadi još je uvijek visoka. Kad je to pitanje gotovo, postavljaju novo te gotovo sami daju odgovore na pitanje: zašto? “Zato što

je Isus pozvao tatu, jer je bio bolestan, jer ćemo svi umrijeti, jer...” Da ne pitaju samo oni, postavljam im kratko pitanje: “Što ćeš ti reći kad te Isus pozove?” Tada od svih mogućih odgovora mali Dimitri odgovara: “Ja ću reći: ‘Isuse ja sam spreman! I ja ću ga zagrliti ovako!’” Raširio je svoje male ručice s velikim osmijehom na licu. Bio je to kratak odgovor malog Dimitrija, koji je toliko malen da ga svi u vrtiću skraćeno zovu Dimi. Ima četiri godine, a jedva da ima 87 cm. To je naš mali Dimi još od prošle godine. Kod poroda umro je njegov brat blizanac, a za njegov život dugo nisu bili sigurni.

Kad smo se vratili u vrtić, djeca su u detalje ispričala odgajateljici gdje je tata od Mabre, što će Dimi reći kad ga Isus pozove na susret. I drugi tjedan, kad je umro drugi otac obitelji, ponovili smo molitvu i razgovor o susretu s Isusom. Tako smo i započeli pripremu za rođenje Isusovo – za susret s njim.

Djeca zadivljena obredom zavjetovanja

Uoči blagdana Bezgrješne sestra Therese položila je svoje doživotne zavjete. To je naša treća sestra iz Kameruna. Slavlje je predvodio apostolski administrator koji vodi biskupiju nakon smrti mjesnog biskupa. Započeli smo svečanim otvaranjem svetih vrata i molitvom Gospodnjem milosrđu za početak jubilejske Godine milosrđa. I opet su naša školska djeca bila očarana sestrom koja pred oltarom leži dok se pjevaju *Litanije Svih svetih*, dok ona izgovara riječi potpunog predanja, dok svećenik moli i predaje joj križ i svijeću. Pratila ju je cijela vjerna zajednica zajednicom i pjesmom. Završili smo u župnoj dvorani pjesmom i plemenskim plesovima te okrepom.

I dok smo se pripremali za Božić i uvijek bivali priredbu u vrtiću, jedna je naša sestra završila u bolnici zbog teške malarije. Najprije je bila sama u

sobi – no svega nekoliko sati. Srećom, dovoljno, jer je prestala povraćati i temperatura joj se barem malo spustila. Budući da nije bilo drugdje mjesta, u njezinu su sobu smjestili mladu majku koja je nakon carskog reza ostala u komi. Kako su svi bili okrenuti prema majci – dijete je ostalo na brizi sestrama. Do te mjere da je drugi dan kod ulaska liječnice u sobu i na njezino pitanje gdje je dijete i kako je, baka samo odgovorila – tamo je kod sestara. I zaista, dijete je bilo na krevetu bolesne sestre. Kad je treći dan mogla izići iz bolnice, svi su ju nazvali *Dada Bebe* – Majka Djeteta. Nažalost, ni tada, nakon 13 dana, majci nije bilo bolje. Molite s nama za sve bolesnike.

Svima vama, dragi čitatelji *Radosne vijesti*, i vašim obiteljima želimo i molimo blagoslovljen Božić i sretnu Novu godinu!

Zahvalne sestre karmelićanke Božanskog Srca Isusova iz Kameruna

ISLAND

– s. Celestina Gavrić

U 15 godina na Islandu prvi put govorim islandski s biskupom

Dragi prijatelji misija!

Sigurno sam zakasnila za Božić, ali ipak želim posvjedočiti naše zajedništvo u slavlju Kristova rođenja, koje je zapravo ispovijest naše vjere u njegov milosrdni dolazak među nas da bi nam bio Spasitelj.

Kao i uvijek i kao u svakoj misiji, ima puno toga što se može podijeliti. Ovaj put ću se zaustaviti kod našega novog biskupa. A govoreći o njemu, u meni se "bude uspomene". "Buđenje" je počelo iza kratka telefonskog razgovora s njime. Razgovor je bio u svezi s časoslovom i misnim lekcionarom, to jest tekstovima koje imam u računalu, kojima se bavim sve ovo vrijeme na Islandu, a koji se nisu makli od puke fotokopije. Sad bi novi biskup, posvećen i ustoličen 31. listopada 2015., načinio barem jedan korak dalje s tim tekstovima. I kad sam završila

razgovor, najednom mi nešto šapće: Evo, ipak je došao čas! Prvi put ovdje na Islandu govorim sa svojim biskupom na islandskom jeziku. Nije Islandanin, nažalost, ali ipak, mićemo se.

Kateheza i misna slavlja u radničkom kampu

A prije nego vam kažem tko je biskup, još malo uspomena.

Od 2002. godine nadalje gradila se velika brana radi proizvodnje električne energije za planiranu tvornicu aluminija u mjestu Reyðarfjörðuru, na istočnoj strani Islanda. Tad je sav sjever i istok pripadao Župi sv. Petra u Akureyriju, na sjeveru. Nastojali smo pastoralno kontaktirati one tisuće stranih radnika iz cijeloga svijeta, pa čak i katehizirati djecu koja su se ondje našla. Jednom, negdje 2003. godine, zamolio me župnik Patrick da katehetsko putovanje tako planiram da bih se našla u radničkom kampu na dan kad bi biskup, tada mons. Johannes Gijzen, Nizozemac, došao onamo s nekim svećenicima redovnicima, koji su njegovi gosti, da bi onda imao svetu misu, ali ne u glavnom kampu na planinama, nego u jednome malom kampu u dolini, blizu mjestu Egilsstaðira. I tako su oni došli zadnji dan kateheze. Svi smo ručali u velikome radničkom kampu, a onda je župnik vozio bi-

skupa, a ja goste do luteranske kapele gdje je bila sveta misa. Tamo su bili radnici Česi i Slovaci i gosti su svi bili Slovaci, kapucini, njih trojica. Vozili smo se 70-ak km, a nismo znali kako komunicirati. Onda su gosti rekli: "Sestro, samo vi govorite hrvatski, mi razumijemo." E sad, moraš vjerovati, jer ja njih, iskreno, nisam razumjela. A ipak, posebno jedan od njih se veoma zanimao za život i potrebe Crkve ovdje na Islandu. A onda sam uspjela razumjeti da u svojoj slovačkoj provinciji razmišljaju o jednoj novoj misiji. I tko zna, možda to bude Island. Sljedeće godine je došao najprije jedan kapucin, pa su malo po malo bila trojica. Ali te sljedeće godine došao je o. David Tencer u kolovozu. Zamolili su me da mu pomognem da ima svetu misu za blagdan sv. Barbare, dakle početkom prosinca, jer radili su se tuneli za svu onu silnu vodu koja će trebati za branu, a sv. Barbara je zaštitnica onih koji kopaju zemlju, rudara... U svakom tunelu trebalo je blagosloviti kip da tamo i oстане, dnevno slaviti svetu misu, mislim da su bila dva dana, i kontaktirati s radnicima i osobljem. Još uvijek nemamo zajedničkog jezika za komuniciranje, mislila sam. Ali sam se prevarila. U tri mjeseca o. David je uspio dovoljno naučiti da je mogao komunicirati i ta dvatri dana razgovarali smo samo islandski. I razumjeli smo se bolje nego

kad sam ja govorila hrvatski i vjerovala da me razumiju, a slučajno "pogodila" što žele da im kažem.

Eto dakle, taj o. David je 31. listopada ove godine bio zaređen za biskupa na Islandu. Nasljeđuje Švicarca mons. Petera Bürchera, koji ide u mirovinu, ali ne na odmor. Pomagat će pastoralno u jednom centru za duhovnost u Svetoj Zemlji.

Biskup David je prve tri godine bio kapelan u jednoj župi na jugu Islanda, jer ondje imamo najbolje mogućnosti za dobru školu, pa tako i islandski za strance. A onda je 2007. u onome istom Reyðarfjörðuru uspostavljena nova župa, koja je bila njemu povjerena.

Povijest Crkve na Islandu

Kad gledam život Crkve na Islandu, onda mogu ukratko reći sljedeću povijest. Godine 1000. Islandani primaju katoličku vjeru. Godine 1550. im je oduzeta i primorani su uzeti luteranstvo. Godine 1857. ponovno dolaze prvi katolički svećenici na Island, ali se nešto malo organiziranog rada uspostavlja tek krajem 19. stoljeća. Tad se centar ustaljuje u Reykjavíku, ali se odande pomiču na sjever, točnije u Akureyri tek 1956. Iz Akureyrija u Reyðarfjörður 2007. A u ovih ni osam godina je o. David uz kapelu koja služi kao župna crkva u Reyðarfjörðuru otvorio još dvije stalne kapele s redovnim pastoralnim usluživanjem i jednu na neki način provizornu u posuđenu prostor. Dakle, ovim imenovanjem i posvetom, nadamo se, katolički će život na Islandu dinamičnije zaživjeti. A vas sve, dragi prijatelji, molimo da se molite za nas na Islandu.

S. LUCIJA VINCEK,

MISIONARKA U NIGERIJ

Zadovoljni i u neimaštini

Rodom sam iz Varaždina i moj dolazak u karmel Božanskog Srca Isusova (BSI) bilo je djelo Božje providnosti. Karmel BSI je kontemplativno-aktivna družba. Naša majka utemeljiteljica željela je spojiti neprestanu molitvu i život u Božjoj prisutnosti s aktivnim apostolatom – prvotno pomaganjem onima koji su u najvećoj potrebi.

? Sestro, recite nam nešto o sebi, kako ste postali redovnica?

! U 7. razredu osnovne škole trebala sam ići na duhovne vježbe s dvije djevojke. Htjela sam vidjeti što su to duhovne vježbe, jer sam prije bila na seminaru, pa sam čula tamo o njima. Kad sam došla, bili smo nasuprot odjela s napuštenom djecom; to su bili oni najmanji. Ja sam tada već pomišljala o redovničkom pozivu i mislila: ako budem sestra, onda ću biti tu.

? Kada i kako ste se odlučili za odlazak u Nigeriju u misije?

! Za odlazak u misije imala sam želju još kad sam došla u samostan 1984. godine. Pet naših sestara učilo je portugalski jer su se spremale za odlazak u Brazil. Gledala sam ih i razmišljala da bih i ja htjela ići. Kasnije je biskup nigerij-

ske Biskupije Orlu nekoliko godina molio našu vrhovnu poglavaricu da sestre dođu u njegovu biskupiju, jer bi on volio našu karizmu u svojoj biskupiji. Poglavari su tada pitali: tko bi bio voljan poći u misije? Javilo nas se nekoliko sestara. Izabrali su sestru Josipu Šprajc i mene.

Promatranje i učenje

? S. Josipa i vi došle ste 2002. godine u Nigeriju. Možete li nam dočarati kako je izgledao vaš prvi dolazak, tjedni, mjeseci u Nigeriji?

! Prvo smo sve samo gledale, jer je sve sasvim drugačije, a domaći ljudi su gledali nas. U to vrijeme nije bilo niti jednog bijelca oko nas. Nismo imale struje ni vode. Došle smo u vrijeme kišnog razdoblja, pa smo skupljale kišnicu. Bilo nam je vrlo vruće, stalno

smo bile mokre od znoja, a kiša je stalno padala i bilo je mračno. Nije bilo ničega od naše hrane.

U početku smo samo gledale, učile, razgovarale o tome i probale naći način kako tako živjeti.

Velika napučenost

? Možete li nam reći što o Nigeriji i njezinu stanovništvu – kako izgleda, kojim jezikom govore?

! Nigerija je golema i ima oko 150 milijuna ljudi. O cijeloj Nigeriji ne mogu reći puno – mogu samo o plemenu Igbo, o dijelu gdje živimo. Nigerija je federacija, ima 36 državnica. Mi smo u državnici Imo, koja je dosta mala. Obitelji su brojne. Također je velika razlika između grada i sela. Živimo među veoma siromašnim ljudima. U jednoj sobici živi obitelj sa sedmero-osmero članova. Kada dječaci ili djevojčice pobjegnu u grad, jer na selu nema ničega, u stanju

su živjeti u sobičku ili sklepati kakvu prostoriju od lima, pa ih unutra bude troje-četvero. Posvuda je sve zbilja prenapučeno. Ima mnogo, tisuće djece na ulici, koja prodaju hladnu vodu ili koje pije. Na stotine dječaka, sa svojim ili unajmljenim tačkama, ide na tržnicu te tamo rade prevozeći stvari koje ljudi kupe i tako prehranjuju sebe, a možda i još koga od svoje mlađe braće i sestara.

Pastoralni i odgojni rad s djecom

? Što sve radite i kako pastoralno djelujete u Nigeriji?

! Posjeti obiteljima najbolji su način koji smo otkrile kako se približiti i pomoći ljudima te to činimo otkako smo stigle u Nigeriju. Ima puno bolesnika, starijih, problematičnih obitelji, a i puno djece. Tako prosječna obitelj ima barem četvero, petoro djece, a ima i onih s desetero djece. Što se djece tiče, ona idu u školu, a zatim popodne dolaze k nama. Vrtić smo otvorile kasnije i počele smo s djecom iz siromašnih obitelji, koje smo pomagale u hrani. Kupila bih u gradu neke najosnovnije namirnice, kao što su šećer, brašno, mlijeko, riža i grah, te bismo im to mjesečno razdijelile upravo zbog te djece. Međutim, djeca su nam rekla da ona od toga dobiju najmanje. Njihov način razmišljanja je da su djeca mala i da im ne treba puno, a odrasli su veliki i trebaju puno jesti. Ti roditelji nisu loši i ne misle loše, ali to je, jednostavno, način njihova razmišljanja.

? Koliko djece pohađa vaš vrtić?

! Vrtić je ujutro i sad je u njemu četrdesetero djece, jer ne možemo primiti više. Popodne dolaze djeca svih uzrasta i bude ih onoliko koliko dopuštaju prilike u pojedinim obiteljima. Naime djeca moraju prije završiti svoje dužnosti. U vrijeme kada ne pada kiša, a to je pola godine, moraju otići na potok i donijeti vodu u kuću. Sad im mi omogućujemo da ponesu vodu iz našeg bunara – to im je kraće i brže, jer smo im bliže nego potok. Moraju oprati rublje, otići u šumarak nasjeći drva za kuhanje. Tako da mnogi mogu doći tek kada sve to završe.

? Koliko je važno da ste vi kao sestra karmelićanka s njima i da im pomažete? Ne samo humanitarno, nego svojim svjedočanstvom i djelovanjem kao časna sestra.

! Za njih je časna sestra pojam nekoga tko se vjenčao za Isu-

sa. Zato ne gledaju najprije to što im dobra učinimo, nego da im je to pomogla redovnica. To ih uvijek upućuje prema Isusu, prema Bogu. Kada sestre idu posjećivati bolesnike, zaustave ih anglikanci ili koja druga kršćanska zajednica i pitaju ih zašto nisu bile kod njih da mole zajedno. Spomenula bih još da u našoj sredini ima i muslimanske djece. Susjedi su ih nagovarali da dođu k nama. Najprije su dolazili samo do dvorišnih vrata – ne dalje. Ali sada dođe i njihov otac. Kad je bilo vrijeme da mu starija djeca pođu u školu, on je sam došao moliti smiju li njegova djeca još ostati kod nas, jer ih nije želio dati u državnu školu. Kad ih sretnemo, pozdravljaju nas srdačnije nego druge.

Mijenjamo stav prema fizičkom radu

? Kakav je njihov stav o radu?

! Što se tiče rada i vrijednosti rada, čudilo nas je što je to poljoprivredni kraj, u kojem ljudi uglavnom žive od poljoprivrede, ali je za njih ona ostala kao nešto manje vrijedno. Misle da na njoj ostaju samo oni koji se nisu uspjeli probiti, da je svaki fizički rad, a pogotovu onaj povezan sa zemljom, nešto bezvrijedno, drugorazredno i ponižavajuće. Na početku, kad smo kupile motiku, jedna je djevojka dotrčala k nama i rekla da to ne smijem nositi. Prvo su me pitali trebam li ju zbilja, a zatim je druga rekla da će mi ju ona nositi. Kad su nas vidjeli s motikom, išli su nas tužiti župniku i biskupu da radimo na zemlji. Tako je bilo u početku, ali sada djeca koja su s nama rade zajedno s nama – za njih to više nije problem. Kada pripremamo pekmez, oni zajedno s nama pripremaju voće, pričaju nam kako je bilo u školi, šale se i smiju, ali sudjeluju u svemu tome i naučili su se svemu radovati.

? Koliko trenutno imate domaćih sestara u postulatori, a koliko imate već zavjetovanih sestara?

! Sada imamo pet zavjetovanih domaćih sestara i pet postulantica koje su ušle u novicijat. Imamo i četiri kandidatkinje, a i djevojke koje samo dolaze k nama, jer imamo praksu da prvo malo dođu, pa budu tri mjeseca na promatranju te ih tek nakon toga primamo u kandidaturu. Formacija prilično dugo traje zato što u mnogim stvarima moramo početi

od početka. U posjete obitelji ne idu samo sestre, već to prakticiramo s djevojkama od početka. Uvijek ide sestra zajedno s postulanticom ili kandidatkinjom. Sve to onda postaje i dio formacije djevojaka zainteresiranih za duhovni poziv.

Uvijek zahvalni Bogu

? Što Nigerija ima, a Hrvatskoj nedostaje?

! Teško je uspoređivati Hrvatsku i Nigeriju – to je toliko različito. Ja sam tamo 13 godina i sve mi je to postalo normalno, pa više niti ne uspoređujem. Ali kada gledam ljude tamo i ljude tu, mislim da je velika prednost ljudi tamo što znaju biti zadovoljni i u neimaštini, znaju se radovati svakoj najmanjoj stvari. Kad posjetite kojega starca ili bolesnika koji ne mogu iz kuće, ako im ništa ne donesete, nego dođete k njima i malo s njima popričate te ostanete kod njih 10-15 minuta, oni su zaista sretni. Što god im se lije po dogodi, oni će nakon toga zahvaliti Bogu i imat će misu zahvalnicu. Kad se dogodi nesreća u kojoj se nešto upropastilo, razbilo ili uništilo, ali ljudi ostali živi, mi bismo plakali zbog uništenih stvari ili dobara, dok će oni imati misu zahvalnicu jer su u toj nesreći ostali živi.

Razgovarala Ines Sosa Meštrović

 mons. Slobodan Štambuk,
biskup hvarsko-bračko-viški

Da se pomoću dijaloga i bratske ljubavi, milošću Duha Svetoga, nadvladaju podjele među kršćanima.

Radi dobra i korisna shvaćanja molitve za prvi mjesec u godini Gospodnjoj 2016. potrebno je uočiti i izdvojiti nekoliko riječi u rečenoj nakani: **dijalog, (bratska) ljubav, milost, Duh Sveti, kršćani**. Dakako, dati pozornost i jednoj važnoj radnji: **nadvladati podjele**. Krenimo od te zadnje izdvojenice: **nadvladati podjele**. Treba činjenicu podjele priznati i sažaliti se nad "raskidanim haljinom" Kristovih sljedbenika. I razumije se, ne stati kod utvrđene činjenice te žalosne stvarnosti.

Potrebno je da nas to stanje istinski zaboli. Zaboli, velim. A imamo li suza koje ćemo pustiti i zaista zaplakati u punoj svijesti da je svatko od krštenika prozvan i pozvan žalosnim stanjem biti dirnut u srce, dirnut u mozak, u svijest i savjest sve do plača i suza? Teško! Rijetkost je to, zar ne?!

Dijalog. U tu se riječ tako često "zaklinju" poslovni ljudi, osobito u svakodnevnoj politici. I kod tako zvanih velikih i tako zvanih malih. Ta podrijetlom grčka riječ (*dialogos*), što u prijevodu na (zapostavljeni) hrvatski jezik jednostavno označava **razgovor, razgovor između jednog i drugog, što bismo mogli označiti kao – dvogovor!** Ali molim vas, pokušajte riječ *razgovarati* podijeliti na dva dijela: *razgo – varati*. Pa tako ta riječ kao da upozorava na činjenicu da u svakom razgovaranju ima – varanja. Žalosno, ali istinito! A razgovor bi uvijek morao imati oznaku dobronamjernosti, dobrohotnosti, uvažavanja onog s "druge strane stola", gotovo bih rekao kao neka vrsta obostrana *milovanja riječima*.

(Bratska) ljubav. Nažalost, ni bratska (ili sestrinska) ljubav nije uvijek na "visini zadatka". A ako ljubav izostane, unutarnja vrijednost razgo-

vora i susretanja iz bilo s kojih razloga dolazi u pitanje. Ujedno, ako nema ljubavi, kako uopće govoriti o Božjem daru **milosti**? Milost (gotovo uvijek) pretpostavlja narav i naravnost kod čovjeka na koju se "nadograđuje" milosni dar Božji. Tako i uspjeh molitve **da se nadvladaju podjele među kršćanima** moći će postići "puni učinak" samo ako je u sve utkana ljubav sa svojim snažnim sadržajem, što ga je vrlo precizno naznačio apostol naroda, sveti Pavao, u *Poslanici Korinćanima*, u svojem **hvalospjevu ljubavi** (usp. 1 Kor 13, 1–13). U svemu je potrebno dobro "suradivati" s **Duhom Svetim**, čija nam je "naklonost" i te kako potrebna za "proizvodnju" željene jedinstvenosti među kršćanima. Gospodine, Duše Sveti, prati svoju Crkvu i sve kršćane da se ostvari snažna želja Isusove svećeničke molitve na Posljednjoj večeri: **"da svi budu jedno"** (Iv 17, 1–26).

NEUM

Korisni poticaji i nova saznanja o misijama

U petak, 4. studenoga 2015. godine Srednju školu Neum posjetio je don Ivan Štironja, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u BiH, te održao predavanje o misijama. Riječ *misija* ustaljena je u našem svakidašnjem govoru, no nismo svjesni što ta riječ zapravo znači. On nam je to objasnio i iznio svoje iskustvo iz misija. Pričao nam je o životu tih ljudi, o tim siromašnim dijelovima svijeta za koje nitko ne mari osim kad su u pitanju njihova prirodna bogatstva, koje bezosjećajno crpe. Pokazao nam je slike djece koja se vesele svemu što im život ponudi te su zadovoljna onim "malim" stvarima koje posjeduju, a to je gotovo ništa. Njegova priča iz misionarskoga iskustva duboko me je potresla i potaknula na razmišljanje. Pomislih: imam krov nad glavom, svaki dan više obroka, kad mogu reći "ovo hoću", "ovo neću". Idem u školu, naporno mi je, ponekad i dosadno, a što bi djeca u Africi dala za svoju mogućnost da završe barem osnovno obrazovanje?!

Svim ljudima, pa tako i meni, čini se primamljivim odlazak u koju stranu zemlju. Željela bih otići u Tanzaniju. Tko nije čuo za poznate parkove prirode? Uklju-

čujući Nacionalni park Serengeti, Ngorongoro, Viktorijino jezero... Svi bismo željeli to vidjeti u sklopu kakva turističkog aranžmana. A kolik bi se broj nas odlučio otići tamo kao misionar?!

Divim se svim misionarima koji ostave svoju domovinu, svojeg oca i majku, svoju obitelj i odlaze u nepoznato pomagati nepoznatima u potrebi, i to bez ikakve naknade ili nagrade. Napuštaju sigurnost i bogatije krajeve te odlaze u nesigurnost u siromašne zemlje, često i ratovima pogođene. Za takav se pothvat traži čvrsta vjera i veliko srce puno ljubavi, koje će prigriliti potrebite i bolesne.

Zahvalni smo don Ivanu Štironji što je došao i pokazao nam ona blaga i radosna lica, njihovo "blago" i siromašne kućice. Naučio nas je da trebamo biti zahvalni Bogu na svemu onomu što imamo i što nam je podario, jer mnogi nemaju ni najmanji dio onoga što mi posjedujemo. Voljela bih da se takva svjedočanstva i predavanja češće organiziraju u našoj srednjoj školi te nas uvijek iznova podsjećaju na zahvalnost svojim bližnjima, posebice roditeljima, kao i svima onima koji

nam pomažu u odrastanju. Želim se i na ovaj način zahvaliti ravnateljici Kristini Pavlović i vjeroučitelju Božimiru Previšiću što su pozvali don Štironju kao gosta predavača u našu školu. Također se zahvaljujem svim učenicima i nastavnicima što su podržali ideju održavanja tog susreta, što su odvojili svoje vrijeme i iskazali otvorenost za pomoć misijama. Isto tako zahvaljujemo don Ivanu Štironji, koji nam je svojim predavanjem ispunio taj dan radošću te nas obogatio brojnim novim saznanjima i potaknuo nas na zahvalnost i razmišljanje. Željela bih i ja biti "mali" misionar, pa barem sa svojega kućnog praga pomoći misijama.

Mateja Marić, drugi razred srednje škole

LJUBUŠKI

Misijska animacija u Osnovnoj školi Ivane Brlić-Mažuranić

U ponedjeljak 30. studenoga 2015. nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u Bosni i Hercegovini don Ivan Štironja, na poziv djelatnika OŠ Ivane Brlić-Mažuranić u Gračinama, kraj Ljubuškoga, susreo se s učenicima od petih do osmih razreda.

Nakon molitve Oče naš na afričkom jeziku svahili, don Ivan je u prvom dijelu susreta ukazao na ulogu i

važnost Crkve, misionara i Papinskih misijskih djela. Učenici te škole mogli su čuti nešto više o načinu na koji naši misionari pomažu siromašnima, o njihovoj požrtvornosti i nesebičnu zalaganju koje se očituje u obrazovanju, slavljenju svetih otajstava, izgradnji kuća, škola, bolnica itd. Vlč. Štironja ih je u razgovoru potaknuo na razmišljanje o velikom siromaštvu u kojemu žive

njihovi vršnjaci u Africi. Oni ne biraju odjeću ni obuću prema kvaliteti i ukusu, već su zadovoljni onime što im se pruži, pa taman to bila već nošena odjeća i obuća. Ne biraju ni hranu, već su sretni ako se bilo što nađe na tanjuru, makar to bila i sama pura ili riža. U nedostatku školskih zgrada i učionica, okupljaju se is-

pod stabla, u hladovini, a premda nemaju ni olovke ni bilježnice, svi radosni i s ljubavlju dolaze na nastavu. Stoga je pozvao naše učenike na zahvalnost Bogu, Stvoritelju, roditeljima i nastavnicima za sve

što im je u djetinjstvu omogućeno, a posebno kvalitetno obrazovanje.

U drugom dijelu susreta prikazan je kratak dokumentarni film o životu i djelovanju hrvatskog misionara fra Mire Babića, rodом iz Bugojna, a koji djeluje u Keniji. Nakon toga učenici su s oduševljenjem pristupili fotografiranju s misijskim ravnateljima i izrazili želju da ih uskoro opet posjeti.

Hodnici škole bili su posebno ukrašeni crtežima s motivima Afrike, koje su učenici u suradnji s učiteljicom likovne kulture i svojim vjeroučiteljicama naslikali posebno za taj dan, a o tomu koliko djeca te škole suosjećaju s potrebama svojih vršnjaka

u misijskim zemljama dovoljno govori i činjenica da dio svojeg džeparca odvajaju za misijsku kasicu – njihov zajednički ručni rad, koja je postavljena na hodniku škole, pokraj automata za slatkiše. Ona ih poziva da barem povremeno pomisle i na one koji slatkiš možda nikada nisu okusili. To je možda sitnica, ali možda komu život znači. Nije li i sam Isus rekao: „Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste“ (Mt 25, 40).

Na kraju je vlč. Štironja zahvalio direktorici škole i njezinim suradnicima, nastavnicima i učenicima na dobrodošlici i gostoprimstvu.

Stoja Pehar,
vjeroučiteljica

GROMILJAK

Misijska izložba za Haiti

Darija Jurković-Stanić. U ime sestara redovnica nazočne je pozdravila provincijska glavaričica s. M. Admirata Lučić, koja je u svojem govoru povezala Kuću „Navještenje“, anđelov navještaj Mariji i navještaj sestara misionarki. Istaknula je važnost iskoraka koji su učinile sestre misionarke. Naglasila je: „Ovdje smo da im zahvalimo što su nam otvorile pogled, proširile vidike. Mi po njima vidimo do Haitija, vidimo dušom i srcem što se događa na drugom kraju svijeta.“

Nakon pozdravnog govora na scenu je nastupila skupina Prijatelja Maloga Isusa – VIS „Imakulata“ iz Gromiljaka, pjesmom *Amor est victoria*, kojom su nastupili na *Hosana festu* u Subotici. Potom je s. Ljilja Marinčić, kućna predstojnica, pročitala pismo misionarki. Među ostalim, sestre svjedoče: „Živjeti u Haitiju ne znači samo davati od onoga što si primio. Nego istovremeno i primati, učiti od djece i ovog naroda. Uvijek i iznova iznenadi nas njihovo zajedništvo. Sve što dobiju, spremni su podijeliti, bilo da je to bombon, čokolada, voće, igračka, tanjur riže...“ Nakon ove, kao i nakon svake druge točke, svojim je

pjevanjem svečanost uljepšala Etno skupina „Čuvarice“.

Pri kraju programa s. M. Danica Bilić predstavila je župnika Ivana Bebeke i njegovu župu. Potom je don Ivan Bebek preuzeo riječ te progovorio o tomu kako su on i župljani Domanovića i Prisoja doživjeli susret s redovnicama služavkama Maloga Isusa. „U svojem nastupu, svojim riječima i djelima časne sestre zbilja svjedoče jednu pravu, istinsku ljubav, ljubav Isusovu. U svima nama vide maloga Isusa i žele da mi osjetimo njegovu ljubav, blizinu i toplinu. U susretu s nama žele nas obogatiti jednostavnošću, skromnošću, pružajući nam ne jednu nego obje ruke. Svugdje vesele, pomažu sirotu i nevoljnu, vode brigu za djecu i mlade, bliske su starima. Svjedoče vjeru i šire svoj apostolat upravo onako kako je to zamislio sluga Božji Josip Stadler. Jednostavno: supersestre.“

Sestra Ljilja je na kraju u ime sestara zahvalila don Bebeku na sudjelovanju i podršci te mu poklonila sliku Raspeta. Program je završio paljenjem prve adventske svijeće i odlaskom u dvoranu u kojoj je bila pripremljena vrlo bogata prodajna izložba u korist Haićana, koja je bila otvorena cijeli tjedan. (**missio.ba**)

U subotu 28. studenoga 2015. otvorena je XVII. misijska izložba u Gromiljaku, pod geslom: „Imaj srce za Haiti“. Izložbu je otvorio don Ivan Bebek, župnik Prisoja, kod Tomislavgrada. Program, koji je svojim skladnim pjevanjem uzveličala Etno skupina „Čuvarice“ iz Rame, vodila je

PULA

Obilježavanje Svetog Djetinjstva

U župi sv. Ivana Krstitelja u Puli, povodom nadolazećeg obilježavanja Djela svetoga Djetinjstva u sklopu Papinskih misijskih Djela Porečke i pulske biskupije, održan je večernji recital i mali igrokaz pod nazivom *Djeca pomažu djeci*.

Igrokaz i recital otvorio je župnik o. Đuro Hontić i upoznao župljane i roditelje s misijskim aktivnostima u Hrvatskoj. Osvrnuo se na siromašnu djecu u svijetu, koju pomažu naši misionari, posebno brigom za njihovu prehranu i školovanje. Rekao je da trošak godišnjeg školovanja jednog djeteta u Africi ili kojoj drugoj siromašnoj zemlji iznosi koliko i jedne dječje tenisice kod nas. Spomenuo je da je ta predstava hvale vrijedna, jer se djeca uče nesebičnosti, pomažu drugima, priteknu u pomoć i da je to zapravo kršćansko poslanje jednog misionara. „Učite djecu od malih nogu da budu dobri i da pomažu dru-

ge“, rekao je na kraju roditeljima i ostalim župljanima.

Nakon župnikova govora počela je predstava s djevojčicom koja je „doletjela“ kao glasnik koji je zahvalio dvjema zvijezdama na nebu: Isusu i Mariji, i zamolila ih da joj tako malenoj daju mogućnost pomaganja drugima. Druga djevojčica ulazi i čita o Isusu koji je rođen siromašan i malen.

Zatim je slijedio recital o Isusu, a nakon recitala malena Andreja, sitna djevojčica, najavila je četiri anđela: plavoga, crvenoga, bijeloga i ljubičastoga, koji dolaze kad se zapali prva adventska svijeća i svatko od njih posjećuje ljude u njihovim srcima, a najsiramašnji su najsajniji. Cijelo vrijeme je flautistica sviranjem pratila izlazak djece, a otpjevane su i tri zborne dječje božićne pjesme.

Na samom kraju dva mala siromašna dječaka pričala su međusobno

o Božiću, kako Božić nisu pokloni u celofanu niti pune ruke paketa, već je Božić jednostavan i svet.

I na kraju izlazi dječak koji je pokazao svima humanitarno-misijske narukvice i objasnio je poruke svake od njih, upravo kao što su misijske krunice u boji po kontinentima. I svaka ima svoju vrijednost u pomaganju, kao što su bolesna djeca, gladna djeca, školovanje djece itd.

Predstava je završila zbormim pjevanjem svih učenika i velikim pohvalnim pljeskom u čast svih sudionika.

Ines Bonazza

BROD MORAVICE

Duh Božića u školi

U vremenu došašća vjeroučenici OŠ Brod Moravice aktivno su se pripremali za najradosniju nam svetkovinu, Božić. Pripreme su započele blagdanom sv. Nikole biskupa, koji je ujedno i zaštitnik naše župe, pa je tako nastao lik svetca na panou, kao i velika čizmica, u koju smo spremili darove kojima je svetac darovao učenike. Izradili smo i adventski vijenac te paljenjem svijeća obasjavali našu školu, ali i svoja srca, da bismo se što bolje pripremili za Božić. Izradili smo jaslce od glinamola i stiropora, koje smo izložili na izložbi jaslca koja se priređuje u župi. Obilježili smo i sveti-

ce došašća – sv. Barbaru i sv. Luciju, stavljajući grančice trešnje u vazu i sijanjem pšenice. Molili smo, pjevali i s nestrpljenjem čekali dan Isusova rođenja. Mislili smo i na one kojima je potrebna naša pomoć, osobito na djecu svijeta koja neće Božić dočekati u toplini doma sa svojim najmilijima, na djecu koja umiru od bolesti za koje ima lijeka, ali njima nije dostupan. Stoga smo se s radošću uključili u akciju Papinskih misijskih djela i kupnjom misijskih narukvica

željeli pomoći toj djeci. Svatko je izabrao sebi narukvicu u omiljenoj boji i s radošću ju nosio, znajući da je komu pomogao, jer to i jest smisao Božića!

Tajana Jauk Mance, vjeroučiteljica

ZAGREB

Misijske aktivnosti na Hrvatskome katoličkom sveučilištu

I ove se godine Hrvatsko katoličko sveučilište (HKS) odazvalo potrebi pomaganja najpotrebitijima pa se tijekom adventa održalo nekoliko akcija kojima je podržano djelovanje Papinskih misijskih djela. Tako

je početkom adventa prikazan film *Madrecitas* autora vlč. dr. sc. Krunoslava Novaka, ujedno i djelatnika HKS-a, o životu misionarki u Ekvadoru. Tom prigodom posjetitelji su mogli kupiti DVD film po cijeni od 50

kuna, a prihod od prodaje DVD-a bio je doniran kao pomoć misijama u Ekvadoru posredstvom Nacionalnog ureda Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj. Također je posredovanjem Volonterske skupine prodano 515 misijskih narukvica, koje su kupili studenti i djelatnici, za sebe i

svoje bližnje. Neki su davali i dobrotnorne priloge za djecu u misijama, pa je sveukupno skupljeno 2615 kn, koje su volonterka Gloria Glibo i voditeljica Volonterske skupine Valentina Šipuš 21. prosinca 2015. uručile Ines Sosa Meštrović u Nacionalnom misijskom uredu. Cijelu akciju je

pratio pogled na adventski kalendar Papinskih misijskih djela, koji je bio postavljen na nekoliko mjesta u zgradi HKS-a i na stranicama Volonterske skupine HKS-a, a koji je podsjećao da činiti dobro bližnjima treba svaki dan, i to podjednako onima koji žive blizu i koji žive daleko. (V. Š.)

ZAGREB – GRAČANI

15. obljetnica "Malih misionara"

U nedjelju 11. listopada 2015. proslavili smo Misijsku nedjelju. Učinili smo to malo ranije, jer je za nedjelju 18. listopada bila predviđena duhovna obnova. Djeca i „mali misionari“ svečano stoje pred oltarom, a ispred oltara krasna slika s misijskom krunicom i ostalim predmetima iz misija, kako su to aranžirali „mali misionari“, koji već 15. godinu svake subote mole *Misijsku krunicu* i izrađuju razne predmete koji se onda na Misijsku nedjelju prodaju, a novac predaje Papinskim misijskim djelima za misije.

Svečano čekamo dolazak s. Fidelis Vračić i s. Jasminke Pomper, koje su prije 15 godina bile pokretačice te misijske ideje i započele raditi s djecom za misije. U tih 15 godina puno je djece prošlo tu svojevrstu „misijsku školu“, pa roditelji, nekad i sami „mali misionari“, rado šalju svoju dječicu svake subote u 10.30 na sat molitve i izrađivanja ružica od papira, zatim svjećica, vaza, ukrašavanja torbica i drugih sličnih stvari, od čije se prodaje novac šalje misionarima. Najmlađi „mali misionar“ ima čak dvije i

pol godine. Da bi bio miran oko sat i pol molitve i rada, brine se njegova starija sestra Anita, a za ostale, malo starije misionare, brinu se ostale „tete“, majka i kći Sanja i Josipa Jurić, Štefica Šimunić te s. Mirjam i s. Irena. Tako sat „misionara“ prolazi bez problema, iako je njihova srednja dob 4-5 godina. Kad se počne moliti i raditi, nastane tišina i svatko je zaokupljen svojim „djelom“, da ga što prije i što bolje napravi. Čast starijima, koji već sami znaju sve što treba raditi i sve na kraju uredno spremiti.

Uza sve to, na Misijsku nedjelju je na kraju mise govorila o svojem iskustvu u misijama u Kamerunu s. Mirjam Šurjan, kao svjedok u gotovo 30 godina rada u Kamerunu, u mjestu Ngaoundere. Tko su „mali misionari“ vidjet ćete najbolje na slikama koje su naslikane poslije podnevne svete mise, iako je padala kiša, pa će i one biti možda malo „kišne“. Na jednoj je i župnik fra Mirko Kralj. On sam se spremao ozbiljno za misije i već s kartom trebao otputovati u Nigeriju, u

glavni grad Lagos, kad li je dobio obavijest da ne može dobiti putovnicu. Tako on otada misionari u Župi sv. Michaela u Gračanima i podržava svaku generaciju „malih i velikih misionara“.

Nakon uspješnoga misijskog sajma, Prve nedjelje došašća, organizirali smo adventski sajam. Prodavali smo čestitke i adventske vijence. U vremenu došašća svi smo se trudili, i mali i veliki, za odlazak na zornice i vježbanje pjesama i recitacija za pohod pjevača Betlehemske zvijezde. Sretni smo kad se obučemo u zvjezdonosce, anđele i kraljeve, uzmemo tamburice i skupljamo po Kaptolu i Gračanima novac za siromašnu djecu u misijskim zemljama. Radujemo se svakomu tko nas primi.

S. Mirjam Šurjan

SPLIT

Misijska izložba

do 29. studenoga 2015. Svoje rukotvorine pripremili su Prijatelji Malog Isusa, zajedno sa svojim sestrama voditeljicama, pod vodstvom s. Dolores. Ona nam je svima naglasila zbog čega baš u ovo vrijeme: „Idući ususret Božićnom otajstvu na početku nove liturgijske godine i Godine milosrđa, u Godini posvećenog života i velikog jubileja družbe Služavki Malog Isusa i PMI-ja, Isus i nas trajno poziva da mu pomognemo u potrebitima jer i utemeljitelj Josip Stadler

svoje je sestre nazvao SLUŽAVKAMA, a mi smo PRIJATELJI, a prijatelj je uvijek raspoloživ za pomoć.“

Prikupljanje novčanih priloga namijenjeno je za sirotište u Haitiju, gdje, nakon razorna potresa kao misionarke djeluju Služavke Malog Isusa, te za siromahe u Tanzaniji, gdje već više od 40 godina djeluje i najviješta Isusovu ljubav misionar don Ante Batarello. Njegova nećakinja s. Rebeka Batarello članica je Služavki Malog Isusa i Vijeća PMI-ja.

Ana Marija Durdov i članice PMI-ja Pojišan, Split

Pod motom „Imaj srce za misije“ organizirana je humanitarna izložba u Dvorani „Sv. Leopold Mandić“ u Župi Gospe od Pojišana od 27.

Vraćamo se prema Tshibambi. Kiša stalno pada ispred nas, a mi ju slijedimo ne ulazeći u nju. Dobro je tako. Neka se ispada sada u popodnevnim satima, pa večeras ne će smetati mladima dok uz vatru budu pjevali, a ni mi noćas ne ćemo imati problema sa slamom u krovu, koja u ovakvim prilikama prokišnjava. Dakle ne ćemo se noćas morati premještati iz jednog kuta u drugi. Zadnji put kad smo bili ovdje, u starješine kršćana, bila je žalost. Umro mu unuk, a sad je opet umrlo dijete od jedne kćeri koja je udana u selo udaljeno oko 50 km. Kao što se djeca često rađaju u selu, tako isto često i umiru. Ovdje je život takav. Razgovaramo s glavnima u zajednici. Stvarno nisam s njima zadovoljan. Nema napretka. Zato svi zajednički pokušavamo naći rješenje kako dalje raditi. U tomu razgovoru zateče nas i noć.

Kod starješine kršćana opet žalost

Čekamo mlade da počnu pjevati uz vatru. Ali ovaj put vatra je vrlo slaba. Dvojica se muče pušći da ju rasplamsaju, ali ne ide, jer su danas drva pokisla. Tako je mladež ovaj put pjevala u polumraku, a mi smo obukli vjetrovke i kapute da se ugrijemo poslije kiše.

Ujutro opet pozivam vjeroučitelja. Priča mi da ima nekih koji slijede pokuku, ali još nisu spremni primiti sakramente. Tako ćemo danas imati samo ispovijed i svetu misu.

Poslije ručka oblaci se nadvili. Kiša samo što ne počne padati. Žurimo u Kaimpulu da uđemo u kuću prije kiše, jer je ovdje svijet pomalo čudan u pozdravljanju. Čim izidem iz vozila, makar kiša silno padala, svi me okruže i pružaju mi ruke. Svatko se želi sa mnom posebno rukovati, ne mareći što ću pokisnuti. Uspio sam ovaj put ipak utrčati u kuću prije nego krupne kapi počese lupati. Neka sada pada koliko god hoće!

Kršćanske zajednice u dva sela

Tshibamba i Kaimpulu bile su dvije gotovo jednake zajednice po bro-

ju vjernika. Budući da su sela blizu, napravili smo potpuno iste kapelice, da ne bude zavisti. Ali iz godine u godinu razlika se povećavala u korist Kaimpulua. Tamo je nekako mrtvo, a ovdje se osjeća život. U Tshibambi ih bijaše samo dvanaestero za svetu pričest, a u Kaimpulu 42. I danas sam ovdje krstio pet mladića i jednu djevojčicu, a dvoje ih bijaše za prvu pričest. Odnedavno su tu dva pjevačka zbora. Stari je zbor pjevao na misi, a novi sinoć nama u čast. Ovdje ima mnogo mladića koji mole u zajednici. Oni će se oženiti i imat ćemo novih katoličkih obitelji. U Tshibambi smo ovih godina krstili puno djevočaka. Ali one su se udale i više ne žive tu, a neke ne mole više u katoličkoj zajednici, jer su se udale za one koji ne mole s našim vjernicima. Prema ovdašnjim običajima, žena mora slijediti muža u svemu, pa i u vjeri.

Vjeroučiteljevo vjenčanje u Mpyani Bondo

Ujutro, nakon pozdrava s vjernicima, čekamo samo da žene prokuhaju vodu te popijemo kavu, pa

da onda krenemo dalje u Mpyanu Bondo. Ali pred sam polazak brojni žele razgovarati sa mnom. Nisu to pitanja vjere, nego svatko iznosi svoje jade i nevolje, tražeći pomoć. Još prije 2000 godina Isus je upozorio svoje učenike: "Siro-maha ćete uvijek imati." A u Africi ih ima na svakom koraku. Nema smisla upuštati se u velike rasprave, nego podaj što imaš i idi dalje! Napuštamo selo kroz šumu palmi i ulazimo u gustu travu. Nakon 45 minuta vožnje stižemo u selo. Zatekosmo sve u pokretu. Posvuda lonci na vatri. Sprema se veliko slavlje. Vjenčat će se vjeroučitelj. To je prvo crkveno vjenčanje u selu otkako je osnovana zajednica prije šest godina. Prije svete mise moram "rastjerati" djecu koja ne mole u našoj zajednici, jer ako uđu u malu kapelu, zauzet će ionako skučen prostor i cijelo će vrijeme smetati. Kad je djeci tijesno, samo se guraju, štipaju, pričaju, a ona manja djeca i plaču. Zato prije nego su stariji došli do kapelice, podijelih djeci bombone i rekoh da ostanu samo katolička djeca, a ostala da se vrate u selo. Dodoše i odrasli. Natiskalo se mnoštvo. Među njima ima i onih koji nisu katolici, ali danas žele vidjeti kako se katolici vjenčaju. Obećanja mladenaca popraćena su bučnim poklicima radosti.

Opet se cijelo selo okupilo ispred roditeljske kuće mladoženje. Tu su sve žene iz susjedstva. Pomažu domaćine, i riječima i djelom, da jelo bude što ukusnije. Za to vrijeme muškarci sjede u hladovini, čekajući da se počne točiti palmino vino i smrdljiva rakija lutuku. Za ručak se ulazi u kuću po skupinama. Žene postavljaju na stol hranu, pa onda pozovu one koji su na redu. Naravno, ovdje smo Jean-Marie, William i ja najugledniji gosti, pa prvi dobismo poziv da uđemo u kuću. U Africi je kokoš najkasnije meso za goste. Zato nam, uz uobičajenu puru od manioke, na stol postavili i vrlo ukusnu

kokoš, pirjanu s palminim uljem i raznim začinima. A da sve bude kako treba, donesoše i nama litru i pol palmina vina. Ubrzo ostavljamo ovaj veseli narod da u miru i opuštenosti mogu slaviti.

Veliki građevinski pothvati u Kimpangi

Kad sam godine Gospodnje 2000. stigao u Kimpangu, nisam imao gotovo ništa. Crkva mi je bila malo veća afrička koliba, koja je uvijek prokišnjavala. Krpali smo ju, ali i to su kršćani radili preko volje čim smo počeli s gradnjom nove crkve. Mislili su da ćemo ju brzo završiti, pa što bi se onda bezveze mučili popravljajući staru. Župna kuća bila mi je mala koliba, u kojoj se jedva čovjek mogao uspraviti, a bijaše toliko malena da nije bilo mjesta za dvije stolice. U selu je postojala i katolička škola, ali tako jadna da se u učionicama gotovo ništa nije vidjelo. Djeca su sjedila na zemljanom podu ili na klupicama koje su svako jutro donosila od kuće. Tako to bijaše na početku.

A sada je župna kuća već odavno dovršena i ja se u njoj nastanio. Lijepa je i velika. Predvidio sam ju za dva-tri svećenika i još za jednog đakona ili bogoslova koji bi mogli ov-

dje imati praktikum. Oko kuće ograđen je prostor veličine 70 m dužine i 50 m širine. Kuća ima i vodu. Iznad kuće napravili smo cisternu od metalnih ploča, u koju stane oko 10 000 litara. Stotinjak metara ispod kuće, u podnožju brda, iskopali smo zdenac. Crpkom se dovodi voda u cisternu, a iz cisterne voda slobodnim padom ide u kuću. U svakoj sobi ima umivaonik, a u dvije i tuš. Ima još jedan zajednički tuš i dva zahoda, ako u kući bude više osoba. Zasad sam ja sâm u njoj, pa se mnogi čude što će mi tolika kuća kad živim sâm.

Gradnja crkve

Gradnja crkve trajala je puno duže. Ovih smo je dana uređivali, bojili, dotjerivali, kao što spremaju mladenku prije polaska na vjenčanje. Veoma je velika i zasad prevelika za ovo selo Kimpangu. Sigurno je da će za posvetu biti i pretijesna. Sa svetištem i sakristijom duga je 30 m, a široka 14 m. Građena je ručno, bez ikakva stroja. Skele su drvene, na afrički način. Miješanje betona bijaše ručno, od temelja do vrha. Zidovi su visoki 6,5 m, a u sljemeni visina je 9,5 m. Sav beton radnici su nosili u kantama. Krovšte je metalno, a pokrivena je limenim pločama.

Župno zemljište je prostrano, 28 hektara. Na jednom kraju, u kutu, odmah po dolasku u Kimpangu, god. 2000., započeli smo gradnju škole od tvrdoga građevinskog materijala. Iz toga kuta već odavno odzvanja vika i cika školske djece. Za njih smo dosad sagradili 13 učionica i dva ureda za ravnatelje osnovne i srednje škole, u četiri zgrade. Istina, još nije sve dovršeno kako bismo željeli, ali smo ipak odlučili spojiti blagoslov kuće, blagoslov škole, posvetu crkve i sakrament potvrde. Dakle jednim hitcem četiri zeca! Dogovorio sam se s mjesnim biskupom Kalalom da to bude 10. svibnja, kada ćemo već dobro zaći u sušno doba.

Sveti Petar Chanel

Putovanje je trajalo gotovo godinu dana, tripot su bili u smrtnoj opasnosti od oluje, a pratila ih je i teška morska bolest. Jedan je od misionara umro već na putovanju. Petar Chanel i brat Mario Nazario iskricali su se na otoku Futuni 8. studenoga 1837. Od tamošnjeg kralja Niulikisa dobili su dopuštenje da smiju naviještati Evanđelje. Ostali misionari, s prvim apostolskim vikarom Oceanije, iskricali su se na ostalim otocima. Novi su vjerovjesnici na početku svečano postavili kip Majke Božje, koji su sa sobom ponijeli, i posvetili su Gospi tamošnje stanovništvo. Bijelog svećenika brzo su zavoljela tamnosmeđa djeca, koja su dotad štovala najrazličitija božanstva. Misionar je ljudima pomagao i u liječenju, pa je tako njegov ugled još više porastao. Brzo je naučio jezik urođenika te im počeo naviještati blago kršćanske vjere, koje su oni slušali s najvećim zanimanjem. Za Božić je prvi put javno služio svetom misu, na veliko udivljenje stanovništva. Misionar je okupio skupinu pripravnika za krštenje, među kojima su se nalazili sin i kćer kralja Niulikisa. Sve je išlo mirno, budile su se najveće nade, dok nije nastalo neprijateljstvo njihova vraća.

Na otoku je naime 1839. buknuo sukob između dvaju plemena. Misionari su u to žalosno vrijeme nesreće molili, blagoslivljali, liječili ranjene i krstili umiruće. Kralj Niulikis pobijedio je protivnike, ali je vraću uspjelo uvjeriti ga da tu pobjedu duguje starim bogovima te da su strani misionari glavni krivci što je do rata uopće i došlo i da su oni pritjecali u pomoć neprijateljima. Kralj je povjerovao klevetniku i u proljeće godine 1841. suglasio se da bijeli misionar mora biti ubijen. Tako su 28. travnja iste godine u misionarevu kolibu provalili naoružani ratnici pod vodstvom vraća. Otac Chanel baš je služio svetom misu. Navalili su na njega, teško ga ranili, zatim ga toljagama gotovo dotukli. Na kraju je jedan od nasilnika nožem ubio misionara.

Redovnički brat koji je stalno živio s mučenikom ovako opisuje njegov misionarski život: "U svojem je služenju plamtio sunčevim žarom, često je gladovao, u znoju se vraćao kući, istrošen od umora, ali je u duhu uvijek bio postojan, živahan i veseo kao da se vraća s mjesta užitka. To se nije dogodilo jednom, već gotovo danomice. Obično ni u čemu nije odbijao stanovnike otoka, pa čak ni one koji su ga progonili. Uvijek ih je ispričavao i nikad ih nije odbijao, makar su bili grubi i neprijateljni ponašanja.

Bio je ispunjen blagošću prema svima, ne isključujući nikoga. Nije stoga nikakvo čudo što su ga tamošnji stanovnici nazivali "čovjekom najboljeg srca". On sam je jednog dana rekao subratu: "Potrebno je da u tako teškoj misiji budemo sveti." Krista je i evanđelje postupno naviještao, ali je imao neznatan uspjeh. Uza sve to nesavladivom je ustrajnošću nastavljao svoj ljudski i misionarski pothvat, duboko uvjeren u Kristov primjer i njegovu riječ: "Jedan sije, a drugi žanje." Usrdno je molio pomoć Bogorodice, koju je nadasve častio.

Njegova mučenička smrt, kao u prva kršćanska vremena, postala je sjemenom kršćanstva. Posvuda na oceanskim otocima počelo je cvasti kršćanstvo. Petra Chanela proglasio je svetim papa Pio XII. Marijanske 1954. godine.

Vlč. Odilon Singbo

Petar je rođen 12. srpnja 1803. u Cuetu, u Francuskoj. Njegova dobra majka, dok je još bio dijete, posvetila ga je Majci Božjoj. Kad je malo porastao, dječak je čuvao ovce i na pašu bi nosio mali Gospin kip, stavljao ga u udubinu stabla te skupa s ostalim pastirima pred njim molio.

Kao učenik privatne škole župnika susjedne župe, 23. ožujka 1817. primio je prvu svetu pričest.

Kao student teologije slušao je kako se govori o novoj Marijinoj družbi, koju je 1816. osnovao svećenik Ivan Colin. Novu Marijinu družbu pohvalio je i odobrio papa Pio VII. 1822.

Petar je za svećenika zaređen 25. srpnja 1827. te je kratko vrijeme djelovao u župama. Stupio je u Marijinu družbu i tako postao marist, kako su nazivali članove nove zajednice. Jedna njegova sestra postala je suosnivateljica ženske grane iste družbe.

Nakon što je Petar prigrlio redovnički život u Marijinoj družbi, oduševio se za misije jer su se u družbi spremali za odlazak u Oceaniju. Četrnaestorica su prvih marista misionara na Božić 1836. u Le Havreu napustili domovinu te otplovili u misije. Gospi su povjerili sve svoje misijsko djelovanje.

ZA MISIJE I MISIONARE:

Hrvoje Lovrić, Mostar 40 KM * Sestre Klanjateljice Krvi Kristove, Kongora 100 KM * N. N., Sarajevo 100 EUR * N. N., Grljevići 100 KM * N. N., Mostar 20 EUR * prof. Ante Žigonjić i učenici KŠC "Sv. Pavao", Zenica 36,10 KM * Božidar i Mara Ivezić, Sarajevo 150 KM * don Damir Jurić, Poličnik 1500 EUR * Nikolina Petrović, Vitez 5 KM * Zdenka Podhraski-Relja 20 kn * N. N. 30 kn * Patricia Rot Grozić 45 kn * Tomica Kanjir 48,76 kn * Branimir Gabrić 50 kn * Marija Prka 50 kn * Kristina Filipov 50 kn * Jasmina Bernat 50 kn * Danijel Oprauš 50 kn * Midhad Huskić 50 kn * Dubravka Trgovac 50 kn * Zoja Zubčić 50 kn + 50 kn * Goran Šipek 50 kn * N. N. 50 kn * Ivica Petrinić 60 kn * Barbara Kužet 100 kn * Ivana Josipović 100 kn + 100 kn * Berislav Bambir 100 kn * Ivo Marušić 100 kn * N. N. 100 kn * Zdenka Sever 100 kn * Sanela Kučar 100 kn * Miroslav Fadiga 100 kn * Nina Vodopić 100 kn * Ivan Dabo 100 kn * Martin Zlatar 100 kn * Dominika Papić Kukić 100 kn * Ivo Marušić 100 kn * Berislav Bambir 100 kn * Mirjana Ferenčak 100 kn * Josip Barnjak 110 kn + 110 kn * Vinko Klarić 150 kn * N. N. 150 kn * Danijel Krizmanić 200 kn * Dušanka Tadić 200 kn * Ljiljana Benčak 200 kn * Anika Udiljak 200 kn * Kazimir Zelić 200 kn * N. N. 200 kn * Gordana Jurković 200 kn * Tomislav Čubelić 200 kn * Juraj Brajinović 200 kn * Ivan Vukorepa 200 kn * Božidar Škarec, 200 kn * Kazo Zelić 200 kn * Josipa i Slavko Oroz 200 kn * Župa bl. Alojzija Stepinca, Novska 240 kn * Josip Žuanić 300 kn * Josipa Glibota 300 kn * Tomislav Skroza 300 kn * N. N. 340 kn * Župa Uznesenja Marijina, Jelsa 1.600 kn * Misijska zajednica župe Navještenja BDM, Gospić 1.766 kn * Župa Svetog Duha 530 kn * Ante Vukušić 600 kn * Dragica Čiča 750 kn * Specijalistička pedijatrijska ordinacija dr. Anto Kamenjašević 1.600 kn * Klanjateljice Krvi Kristove, Zagreb 650 kn * Barica Vuica 100 kn + 100 kn * Gordana Radošević 50 kn * Nada Luzina 1.000 kn * Dragutin Matić 3.000 kn * Marijan Sviben 400 kn * Nikola Hrگا 50 kn * Vjekoslav Klarić 60 kn

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJPOTREBITIJE:

Stanko Mikulić, Kočerin 200 KM * Anto i Kata Jeleč, Mostar 50 KM * T. Z., Mostar 50 EUR * mons. A. O., Banja Luka 110 EUR * FAMA d.o.o. Široki Brijeg 1000 KM * Ruža Perić, Kiseljak 50 KM * Župa sv. Nikole Tavelića, Sarajevo 150 KM * Ljubica Jelić, Široki Brijeg 30 KM * Ivo Ivešić, Donja Golubinja 20 KM * Roko Srdarović 30 kn * Eddy Rot 45 kn + 45 kn * Pero Petanjek 100 kn * Jadranka Bačić Katinić 100 kn * Nada Alfrev 100 kn * Darko Oprauš 200 kn + 200 kn * Blaško Kivić 200 kn * N. N. 200 kn * Jasna Leko 300 kn * Branko Dragović 300 kn * N. N. 330 kn * Ambroz Čivljak 400 kn * Mišo Grundler 400 kn * Župa Lukovdol 500 kn * Gordana Jurković 510 kn * obitelj Majić 700 kn * Ante Sabljik 750 kn * Darovatelji preko o. Drage Kolimbatovića 3.200 kn * Marija Mišić 200 kn + 200 kn * Stjepan Maloić 500 kn * Milka Brunec 200 kn + 200 kn * Gordana Radošević 50 kn

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJICE:
Stjepan Kozelka 50 kn * Štefica Ričko 100 kn * Sanja Nikčević 500 kn * Sanela Jurić

45 kn * Vesna Varga 100 kn + 100 kn * Župa Pregrada 500 kn * Župa sv. Petra, Split 1.000 kn * Sandra Španić 200 kn * Župa Resnik 1.130 kn * Viktorija Krpanec 200 kn

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVETIČENIKA U MISIJAMA:

Molitvena zajednica "Emanuel" Grude 360 KM * Ivanka Bencun, Kiseljak 50 KM * N. N., Vogošća 30 KM * Benedikt Pehar, Čitluk 300 KM * T. Z., Mostar 50 EUR * Tomislav Bilić 150 kn + 150 kn * N. N. 330 kn * Mario Preden 900 kn * Biserka Zorbas 100 kn * Gordana Radošević 1.000 kn * Nikola Crnković 100 EUR

ZA GLADNU DJECU:

Blažena Bogdan, Banja Luka 50 KM * Nikola Slišković, Mokro 100 KM * Jure Rupčić, Ljubuški 2000 KM * mons. A. O., Banja Luka 100 EUR * Irena Šimić, Humac 30 KM * Dragan Rupčić, Ljubuški 400 KM * Dijana Blažević, Banja Luka 100 KM * FAMA d.o.o. Široki Brijeg 500 KM * Finka Čosić, Busovača 20 KM * FAMA d.o.o. Široki Brijeg 500 KM * Cvjeta Mijić 50 kn * Bara Miković 100 kn * Vesna Hećimović 100 kn * Štefica Himmelreich 100 kn * Marinko Hudolin 200 kn * Božidar Ravenščak 300 kn * Vikica Šalić 300 kn * Gordana Uglešić 350 kn * Margareta Devčić 1000 kn * Goran Delač 2.000 kn

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

N. N., Grbavica 100 EUR * Ivan Prskalo, Mostar 20 KM * Ivanka Doko, Čitluk 25 KM * Komping d.o.o., Vitez 50 KM * Mara Jurić, Bijelo Polje 70 KM * Ruža Perić, Kiseljak 50 KM * Tea Sušac, Čitluk 300 KM * Anda Mihaljević, Nova Bila 50 KM * Robert Čaran 15 kn * Robert Čaran 20 kn * Anda Svoboda 50 kn * Željko Nikolić 50 kn * Nada Vuković 50 kn * N. N. 100 kn * Danica Kristić 100 kn * Veronika Valičević 100 kn * Dubravko Dujmić 100 kn * Dario Maradin 100 kn * Župa sv. Vlahu 100 kn * Marijana Matić 200 kn * Slavko Oroz 200 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Župa sv. Roka 200 kn * N. N. 200 kn * Josipa i Slavko Oroz 200 kn * Samostan sv. Josipa 200 kn * Sestre Milosrdnice 220 kn * Verica Grbić 270 kn * Adelka Nikolić 300 kn * Igor Končurat 300 kn * Sonja Kovačević 300 kn * Tomislav Skroza 300 kn * Jelena Kučić 750 kn * Tina Šarić 750 kn * N. N. 800 kn * Tomislav Antić 2.200 kn * Ante Vukušić 400 kn * N. N. 250 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KONGU:

FAMA d.o.o., Široki Brijeg 1000 KM * Dragan Katić, Mostar 400 KM * Bruno Budimir, 100 KM * Vesna Mohorovićić 40 kn + 40 kn * Mladen Crneković 100 kn * Siniša Hajsok 20 kn * Željana Nižić 50 kn * Ivka Nedić 50 kn * Lidija Petrač 70 kn * Mirna Nothig 100 kn * Nikola Horvat 100 kn * Dario Časar 100 kn * Viktorija i Ivan Vičić 100 kn * Blaško Kivić 100 kn * Kata Sabelj 100 kn * Marusja Jurista 50 EUR * Marija Knežević 25 EUR * Spomenka Mandić 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Iva Miličević 200 kn * Ruža Doknjaš 30 kn + 30 kn * Slavica Bilandžić 100 kn * Ljiljana Lukač 100 kn * Lucija Dančević Sočak 50 kn * Marija Rudančić 100 kn + 100 kn

ZA MISIJE, GLADNE U RUANDI:

Ljuba Gmaz, Travnik 200 KM * Župa sv. Ivana Krstitelja, Travnik 280 KM * Davorka Crnoja, Grude 210 KM * OŠ Ivane Brlić-Mažuranić, Ljubuški 454 KM, 115,40 HKN, 0,60 EUR * N. N. 100 kn * Zoran Zorica 100 kn * Stana

Prskalo 150 kn * Marin Babić 200 kn + 200 kn * Igor Pivac 500 kn * Milan Čogelja 50 kn * Katarina Vajdoher 100 kn + 100 kn * Marina Vidović 200 kn

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBIJI:

Marija Puharić 40 kn * Marija Bartošek 300 kn

AKCIJA ZA NJOKO I NAWINDU U ZAMBIJI:

Župa sv. Ilija, Stolac 1000 KM * Marinko Čubela, Polog 50 EUR * Jordan Cvitanović, Dračevo 200 HKN * Danijela Vujica, Busovača 100 KM * vlč. N. N., Sarajevo 1930 USD * vjeroučenici župe Rotimlja 530 KM * Zora Raić, Drežnica 150 EUR * Celina Crnoja, Tomislavgrad 100 KM

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

Ankica Jurić, 50 KM * mons. A. O., Banja Luka 200 EUR * Ivo Lacić, Poljaci 300 EUR * preč. Luka Brković, Sarajevo 500 USD * Dječji dom Egipat, Sarajevo 55,50 KM, 8,54 EUR, 69,55 HKN * Lidija Solomun, Travnik 20 KM * vlč. N. N., Sarajevo 2000 USD * Mihaela Tadić 300 kn * N. N. 1.000 kn * Sandra Šćukanec 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

Sestre Kćeri Božje Ljubavi, Vitez 200 KM * N. N., Vogošća 30 KM * OŠ KŠC "Sv. Josip", Sarajevo-Štup 704,95 KM, 24,47 EUR, 10,25 HKN * Matija Knežević 250 EUR

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

Milan Šijan 250 kn * N. N. 330 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BURUNDIJU:

Jagoda Radman 70 kn * Nada Hrگا 300 kn * Matija Knežević 50 EUR * Ilija Udovičić 50 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U NIGERIJU:

N. N., Vitez 406 KM * Petar Bezmalinović 250 kn * Ljubica Karlić i Debora Reid 50 EUR

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJU:

mons. A. O., Banja Luka 100 EUR * vlč. N. N., Sarajevo 2000 USD * Stjepan Berend 250 kn * Robert Skejić 150 kn

ZA MISIJE I GLADNE U EKVADORU:

Tomislav Borovac 170 kn * Ivan Bošnjak 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA ISLANDU:

N. N. 330 kn

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Anica Filipović 800 kn * Franjo Vukšić 4.000 kn * N. N. 200 kn * Matija Knežević 100 kn + 50 kn * Ana Vukšić 250 kn * Mara Dautović 100 kn

ZA AKCIJU MIVA - MISIJSKA VOZILA:

N. N., Sarajevo 2.000 KM * Župa sv. Jure, Vir 750 KM * Branka Srbančić 10 kn * Josip Grlić 20 kn * Anđelka Ramić 20 kn * Luca Radman 20 kn * Mara Milanović 30 kn * Nedeljka Pavković 40 kn * Josip Rajčić 40 kn * Lukša Peš 50 kn * Luka Marjanović 50 kn * Juraj Kukoč 50 kn * Nevenka Švegović 100 kn * Petra Grancarić 100 kn * Mira Glasnović 100 kn * Marko Mance 100 kn * Đurđa Hudić 100 kn * Natko Blagojević 100 kn * Mladenka Lovrović 150 kn * Lučica Guštin 200 kn * Dinka Ilić-Roller 200 kn * Župa Uznesenja Marijina, Jelsa 1.000 kn * OŠ Mate Lovrak, Zagreb 600 kn * Nikola Crnković 100 EUR * Župa bl. Alojzija Stepinca, Novska 2.250 kn

POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

Župa Lukovdol * N. N. * Župa sv. Leopolda Mandića – Koprivnica * Ana Srpak * N. N., Novi Golubovec * Lucija Dančević Sočak * Eko Veteran

Misijska narukvica

Nacionalna uprava Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj poziva prijatelje i dobročinitelje misija, posebno vjeroučitelje i vjeroučenike, da se uključe i podrže **akciju misijske narukvice**, čijom kupnjom pomažemo u pojedinim projektima Djela svetoga Djetinjstva: borbi protiv AIDS-a i malarije, školovanju djece u misijskim zemljama, vraćanju djetinjstva djeci vojnicima, pomoći djeci bez roditelja, gladnoj djeci svijeta.

Predstavljamo šest sitnica, šarenih i veselih sitnica, koje su posebne i vrijedne jer su ovdje sa svrhom i dobrim razlogom da učine promjenu u svijetu.

Pozivamo vas da se uključite i podržite ovu akciju da bismo svijet obojili veselim bojama i sačuvali život djeci diljem svijeta.

NOSI CRVENU NARUKVICU – pomozu u borbi protiv AIDS-a/malarije i ostalih bolesti od kojih djeca umiru.

NOSI PRAVU NARUKVICU – školuj djecu u misijskim zemljama.

NOSI ZELENU NARUKVICU – oslobodi djecu vojnike i vrati im djetinjstvo.

NOSI ŽUTU NARUKVICU – daruj djeci bez roditelja radost doma u obitelji.

NOSI BIJELU NARUKVICU – nahrani gladnu djecu svijeta.

NOSI ŠARENU NARUKVICU – podrži rad misionara i misionarki koji pomažu djeci diljem svijeta.

Kada odaberete jednu od ovih narukvica i stavite ju na ruku, darujete djeci budućnost.

Cijena pojedine narukvice je 5 kn. Narukvice možete naručiti u Nacionalnom misijskom uredu u Zagrebu.

Papinska misijska djela u RH
Ksaverska cesta 12 a, 10 000 Zagreb
01 / 56 35 055
missio.croatia@misije.hr

MISIJSKA KRIŽALJKA – SIJEČANJ 2016.

Radosna vijest	Vrsta namještaja	Osnovno piće	Grčko slovo	Rodni grad sv. Pavla	IL	Kamenčići u rijeci	Otac (sl.)	Obujam	Konj	Kisik		Satovi	Grad obraćenja sv. Pavla
Najveći misionar prve Crkve											Dio tijela Centar		
Punina										Fratar Bik			
Ležaj mrtvaca					Jarost Litra				Bezbrizan Površina				
LA			Opake				Veznik Zaljev u Egiptu					A Kosi kvadrat	
					Peka				Tečaj Sokak				
					Biljka					Napitak NN			
					Pravilo						Metar A		Prvo slovo
					Prijatelj sv. Pavla								

Rješenja iz prošlog broja: ČESTIT BOŽIĆ, ADVENT, DOŠAŠĆE.

